

Popy a zahrada

● — pointa

Lucie Kollnerová

ilustrace Barbora Dvořáková

Popy a zahrada

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Kollnerová
Popy a zahrada – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Popy a zahrada

● — pointa

Lucie Kollnerová

ilustrace Barbora Dvořáková

Herbář

Když Popy poprvé vykročila na zarostlou pěšinku vedoucí do zahrady, něco ji zvláště sevřelo u srdce. V ruce pevně svírala starý, ošoupaný herbář, který jí babička podala při loučení.

„Tento herbář ti bude k užitku,“ řekla tehdy babička s tajemným úsměvem, který Popy tenkrát vůbec nepochopila. „Zapisuj a kresli všechno, co ti zahrada ukáže. Má ti hodně co povědět.“

Zahrada kolem ní byla jiná, než jakou si Popy představovala. Nebyla to jen kouzelná zahrada – byla to živá a zvědavá bytost, která se kolem ní vlnila a šustila. Vysoké stromy s košatými větvemi se táhly k nebi a vytvářely tajemné stíny. Květiny si žily vlastním životem, vydávaly vůně, které nikdy předtím necítila, a něco v trávě neustále šustilo, jako by ji něco sledovalo.

„Jsi tu nová, že?“ zazněl tichý šepot, který jako by přicházel ze všech stran. Popy se podívala kolem

sebe a zjistila, že se jí jen zdálo, že zahrada promlouvá, že se v jejím srdci ukazuje něco, co ještě nepoznala.

Popy se snažila naslouchat, ale pocítila podivnou nervozitu. Jak se naslouchá zahradě? Jak se naladí na její příběhy? Tuhle otázku si kladla znovu a znovu, zatímco se rozhlížela kolem sebe. Dům, ve kterém teď žila se svou rodinou, byl starý a trochu strašidelný, obklopený divokou, nezkrotnou zahradou. Tohle všechno bylo tak jiné než městský život, na který byla zvyklá. Popy měla pocit, že se sem přistěhovala, aby utekla před něčím neznámým.

„Musí na čerstvý vzduch, na venkov,“ řekla paní doktorka rodičům, když Popy už po několikáté onemocněla. „To je pro ni nejlepší lék!“

No, čerstvého vzduchu tu bylo víc, než by holčička potřebovala. A také spousta zvuků a vůní, které ji děsily. Zahrada byla tajemná, až nebezpečná, jako by se něco neskrývaného nacházelo přímo pod jejím povrchem.

Teď stála na malé cestičce v srdci zahrady a cítila se jaksi ztracená. Všechno kolem ní bylo tak

zvláštní, neznámé, až se jí točila hlava. Zavřela oči a po chvíli je znovu otevřela. Zhluboka se nadechla. V ruce svírala herbář a srdce jí rychle bilo. Potřebovala se oprostít od všeho, čeho se bála.

„Tak jo,“ řekla si v duchu, „jestli tohle je dobrodružství, co mě čeká, tak já jsem připravená.“

A pak Popy zavřela a otevřela oči. Byla odhodlaná – teď to všechno zjistí. Věděla, že zahrada má svá tajemství a že jí má hodně co ukázat. Určitě si do herbáře zapíše spoustu příběhů, o kterých nikdy ani nesnila. A co víc, věděla, že ji možná čeká spousta nových kamarádů. Budou ji provázet na její cestě a ukážou jí kouzelný svět kolem.

„Tak pojďme na to!“ řekla si tiše Popy a vstoupila do zahrady.

Vlčí mák

Popy se pomalu rozhlížela po své třpytivé zahradě. Už jí nepřipadala ani trochu strašidelná. Ba naopak – byla plná vůní, barev a něčeho tajemného. Něčeho, co v ní probouzelo touhu po dobrodružství.

Když se protáhla a protřela si oči, zahlédla u plotu něco, co jí vzalo dech. Byla to květina. Ale ne ledajaká! Její sytě červené okvětní lístky zářily jako plamínky a při každém poryvu větru se třpytily jako hedvábí.

Popy se k ní vydala pomalu, téměř po špičkách, aby ji nevyplašila. Když byla docela blízko, tiše zašeptala: „Ahoj, já jsem Penelopa. Ale všichni mi říkají Popy.“

Květina se lehce zakymácela ve větru a ozval se měkký, klidný hlas: „A já jsem Popy.“

Popy zamrkala překvapením. „Cože? To je legrace? Máme stejné jméno!“

„Žádná legrace,“ zasmál se květ. „Latinsky se jmenuji *Papaver rhoeas*, anglicky Poppy, česky mák vlčí a říkají mi Vlčí mák.“

„Tak to znamená, že jsem kytky?“ zvolala Popy s úžasem. „To je skvělé!“

Když se na květinu zadívala pozorněji, všimla si, že je jí opravdu podobná – Vlčí mák byl štíhlý, jemný a měl rudé květy jako vlasy Popy. Bylo to jako podívat se do květinového zrcadla.

„Můžu si tě nakreslit do herbáře?“ zeptala se Popy a vytáhla zápisník.

„Samozřejmě,“ odpověděl Vlčí mák. „Ale nejdřív ti prozradím pár mých tajemství.“

„Povídej!“ napjatě šeptla Popy.

„Moje květy i semínka uklidňují mysl a pomáhají lidem dobře spát. Když někdo hodně kašle, můžu mu ulevit. A taky podporuju trávení. Jen si na mě dávej pozor – užívej mě jen trochu, a budu lék. Když mě vezmeš příliš, kouzlo už nebude tak milé.“

Popy přikývla a zapisovala si každé slovo. Byla ohromená, kolik kouzelných věcí se v jediné květině může skrývat.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Popy a zahrada***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.